

[P. Andersen.]

ikke holdt sig. Ved Lovforslagets Behandling i Samlingen 1925—26 gik begge disse Partiers Ordførere imod Lovforslaget. Men det er ikke utænkeligt, at der paa ny skulde blæse en mildere Vind fra den Side i Salen, hvor de to Partier er placeret. Deres Ordførere fra 1926 er ikke mere her i Salen, hvilket maaske i Forbindelse med den Omstændighed, at de to Partiers Krav fra 1920—21 maa siges at være opfyldt, kan give Mulighed for Lovforslagets Ophøjelse til Lov. Jeg skal saaledes anføre, at 24 Lande har ratificeret Konventionen, at Sverige findes blandt disse Lande, og at Norge har gennemført Bestemmelser svarende til det foreliggende Lovforslag.

Da endvidere Lovforslaget nu foreligger som Tillæg til Sømandsloven af 1923, kan de to Partier ikke længere gøre saglige Indvendinger. Lovforslagets Hovedbestemmelse gaar ud paa at sikre Skibsmandskabet to Maaneders Hyre i Tilfælde af, at et Skib som Følge af Forlis gaar tabt eller bliver Vrag, for saa vidt de paagældende er arbejdsløse i dette Tidsrum. Denne Bestemmelse gælder allerede for Styrmand og Mestre, medens Assistenten, Fyrbødere og Dæksmandskab i paakommende Tilfælde kun har Sikkerhed for en Maanedes Hyre. Da alle om Bord værende i lige Grad rammes af Ulykken, er det et simpelt Retfærdighedskrav, at Ligestilling gennemføres paa dette Omraade i Overensstemmelse med det sagkyndige Udvalgs Opfattelse, og dette vil jeg gerne paa mit Partis Vegne anbefale, idet jeg udtaler Ønsket om en hurtig og velvillig Behandling af Lovforslaget.

Duborg: Jeg skal ved denne første Behandling af Lovforslaget kun henstille, at det henvises til Behandling i det Udvalg, som Tinget nys vedtog at nedsætte angaaende det forud for dette behandlede Lovforslag; vi kan da senere tage nærmere Stilling til Lovforslaget.

Westermann: Om det foreliggende Lovforslag vil jeg blot sige, at det i og for sig maa synes urimeligt, at man for Tilfælde af Skibsforslis sikrer Lønninger til Mandskabet ud over det Tidspunkt, til hvilket de normalt vilde kunne opsiges; dette vil i de allerfleste Tilfælde for Sømand sige ved Tilbagekomsten til dansk Havn. Hvis man drager en Sammenligning med Forholdene i Land, vilde det her foreslaaede betyde, at hvis en Gaard eller Fabriksvirksomhed brænder ned, skulde man betale

Lønninger ud over det Tidspunkt, hvortil Arbejderne normalt kan opsiges, hvilket vilde være urimeligt. At et saadant Lovforslags Gennemførelse vil medføre forøgede Udgifter for Rederierne, er klart. Tilmeldt er Forholdet det, at det store Antal af Forlis rammer Smaafartøjer, som har daarligere Navigationsinstrumenter at manøvrere med i indre Farvande, og det vil dær meget ofte være Rederen selv, der fører sit Skib, og være ham, der bliver forpligtet til at betale Lønninger til sit Mandskab et Par Maaneder frem i Tiden; og da han selv lider et meget betydeligt Tab, vil han ofte være ude af Stand til at udrede disse Lønninger.

Hele dette Spørgsmaal skal for øvrigt ligesom det Spørgsmaal, der omhandles i det Lovforslag, vi nys behandlede, drøftes i Genève i Efteraaret 1936, og man kunde maaske derfor have ventet med Fremsættelsen af dette Lovforslag, til denne Behandling har fundet Sted.

Jeg skal imidlertid villigt erkende, at Lovforslagets Gennemførelse ikke vil faa større økonomiske Konsekvenser for Rederne, idet det formentlig vil gaa saaledes, at Rederierne, samtidig med at de ordner Assurancen af Skibene, ogsaa sikrer sig Dækning for de to Maaneders Lønning, hvilket i Forhold til Skibets Værdi vil blive en forholdsvis ringe Sum, men det vil selvfølgelig forøge Forsikringspræmien for Rederierne. Men, som sagt, dette har ikke stor Rækkevidde, og derfor og fordi man efterhaanden i saa mange Lande har ratificeret Konventionen, Lande, som vi staar i nær Konkurrence med paa Søfartens Omraade, England, Sverige og Norge, mener jeg, at der er nogen Rimelighed for, at vi ogsaa her i Danmark søger disse Regler gennemført, selv om jeg i øvrigt beklager, at det Land, som byder os den haardeste Konkurrence i Øjeblikket paa dette Omraade, det Land, jeg nævnte før, nemlig Finland, ikke har kunnet ratificere.

Jeg mener derfor, at under disse Forudsætninger vil vi kunne drøfte Gennemførelsen af dette Lovforslag, og der skal ogsaa fra Det konservative Folkepartis Side blive vist Velvilje over for det; dog maa jeg fremhæve, at vi under en eventuel Udvalgsbehandling vil hævde, at der maa være en vis Kontrol med Udbetalingen af de to Maaneders Hyre, idet Forudsætningen maa være den, at den kun skal udbetales i Tilfælde af, at de paagældende ikke i den Tid har faaet Arbejde paa anden Maade. Saaledes som Bestemmelsen er formet i Lovforslaget, staar der ikke noget om, hvorledes denne Hyre skal udbetales. Man kunde altsaa tænke sig, at hele Mandskabet